

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1920 til 31. Marts 1921.

Forhandlingerne genoptoges.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker de to ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Pitzner, for deres Udtalelser om og Tilslutning til, at der fremtidig foretages saa stærke Reduktioner af vore Statsudgifter som vel muligt. Lignende Udtalelser fremkom ganske vist rent almindeligt og principielt ogsaa fra andre ærede Ordføreres Side, men belært af Erfaringen venter jeg mere Støtte fra de to Partier, for hvilke de to nævnte ærede Medlemmer var Ordførere, naar det drejer sig om Besparelser og Indskrænkninger, end fra de andre Partier, som meget hyppigt har modsat sig saadanne Foranstaltninger.

De Henstillinger, de to ærede Ordførere fremkom med paa enkelte Punkter, skal naturligvis blive taget under nøje Overvejelse. Det ærede Medlem Hr. Pitzner fremsatte Tanken om en Finanskommission, denne Tanke har været fremsat før af den tidligere Formand for det konservative Folkeparti. Jeg tror ikke, at denne Tanke er praktisk, en nøje Granskning af vor økonomiske og finansielle Situation vil neppe allerede ved Udarbejdelsen af det kommende Finanslovsforslag kunne sætte saa praktiske Spor, at disse Forhandlinger kunde give sig Udtryk i Forslag. Dertil kommer, at det her drejer sig om Spørgsmaal af væsentlig administrativ Art, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de Sparekommissioner, der er nedsatte, og de forskellige andre Kræfter, der indenfor Regeringen og Administrationen og indenfor nedsatte Kommissioner, i hvilke ogsaa Rigsdagen deltager, virker for saadanne Foranstaltninger, paa disse specielle Omraader vil kunne gøre mere praktisk Gavn end en Kommission af udmærkede finansielt og økonomisk sagkyndige, hvis Konklusioner let paa lignende Maade som Bryseler-Konferencens vil blive af mere almindelig Art.

Til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, skal jeg sige, at jeg er mig ikke bevidst at have nægtet Oplysninger, som er begærede af Finansudvalget, om vor økonomiske og finansielle Situation. Jeg er altid villig til at give saadanne Oplysninger, som jeg kan

give. Jeg er ikke villig til at give Oplysninger, som beror paa et rent og skært Skøn og paa Formodninger, men de positive Oplysninger, jeg er i Stand til at give, har jeg altid været villig til at give, men der er ikke af Folketingets Finansudvalg afkrævet mig saadanne Oplysninger, paa hvilke jeg har nægtet at svare. Det ærede Medlem har heller ikke Ret i, at jeg har bebudet noget Statslaan. Det, jeg sagde, var lige det modsatte, jeg sagde, at jeg ikke mente, at det var nødvendigt nu at optage Statslaan, og at jeg vilde gøre alt, hvad der stod til mig, for at undgaa det i Fremtiden. Jeg mener ogsaa, at det kan undgaaes, men naturligvis kan jeg lige saa lidt som nogen anden Finansminister svare for, at der ikke kan opstaa Nødvendighed derfor, og jeg henpegede selv paa det Faktum, at vor disponible Kassebeholdning stadig er meget knap. Det er imidlertid ikke noget nyt, det har i de senere Aar atter og atter været nødvendigt at overskride Kontoen i Nationalbanken paa de Tider af Aaret, da der var Smalhans hos Statskassen, og Indtægterne kom ind overordentlig uregelmæssigt. Der er to store Intradeperioder, nemlig omkring Nytaar og omkring Juli Maaned, men i Tiden mellem disse Datoer kan der være megen Knaphed, og min ærede Forgænger har ligesom jeg Gang paa Gang maattet trække paa Nationalbanken; det vil heller ikke fremtidig kunne undgaaes, men jeg ser altsaa ikke i Øjeblikket nogen Nødvendighed for Statslaan, idet disse Overskridelser neppe vil blive af nogen ekstraordinær Størrelse, om de bliver nødvendige.

Det ærede Medlem vilde se en Modsigelse mellem, hvad jeg før havde sagt, og det, jeg her udtalte, at alt i alt havde det forløbne Finansaar 1920—21 betegnet en Kulmination med Hensyn til dette Forhold. — jeg gjorde for øvrigt selv udtrykkelig opmærksom paa, at der havde været en Stigning lige indtil hen paa Efteraaret og derefter nogen Sænkning, og paa pegede Grundene til, at denne Sænkning endnu ikke har kunnet vise saa stærke Virkninger paa Statsbudgettet, som den vil kunne i det Finansaar, vi nu er i, fordi man jo laa inde med ret store Beholdninger indkøbte til dyre Priser. Det ærede Medlem vilde i disse Udtalelser, som uimodsigeligt er rigtige, se en Modsætning til min Henvisning overfor Tjenestemændene i Efteraaret til det kommende Prisfald. Der eksisterer ikke den mindste Modsætning her. Det, jeg sagde til Tjenestemændene, er fuldt ud slaæet til, og jeg havde der — lad mig sige noget